

referentie, in elk geval diens eclectische aanpak. Zo is *Lemme Be Who I Want To Be* een ondubbelzinnig levensmotto en blikt hij met *Happy Days Lunch Box*, waarin The Fonz en de Cunninghams figureren, terug op zijn onbezorgde jeugd. Let ook op de outro van *Grooves Out Of My Heart*. Een knipoog naar Led Zeppelin. Freund blijft verrassen. *Marcel Haerkens 8,5*

Jeffrey Halford & The Healers

RAINMAKER
Sholess Records

Zijn beste tot nu toe.

Op zijn zevende album maakt deze Amerikaanse rootsrocker muziek die niet wezenlijk verschilt van zijn vorige werk: veelal op de countryblues geënte muziek met messcherpe licks. Stonden op zijn vorige albums altijd wel een paar missers, op RAINMAKER is dat alleen het schreuwelijke *Play Some Vinyl*. Daar staat gelukkig veel goeds tegenover. De eerste song, het Cooderese *Rainmaker*, met zijn fraaie gitaarwerk en de prachtige *Riders On The Storm*-achtige pianopartij is een van de beste nummers. Halford is behalve een goede (dobro)gitarist een voortreffelijke zanger met een stemgeluid dat het midden houdt tussen John Hiatt, Ry Cooder en Martin Simpson. In *The Healers* heeft hij een stel prima begeleiders. Het repertoire is afwisselend: beukende countryblues in

Hiss Golden Messenger

LATENESS OF DANCERS

Merge Records

Standaardwerk.

Achter de groepsnaam Hiss Golden Messenger gaat het uit North Carolina afkomstige duo schuil van zanger-liedjeschrijver/gitarist MC Taylor en zijn vaste begeleider, multi-instrumentalist Scott Hirsh. Met de jaren is MC Taylors stem gerijpt en op dit vijfde studioalbum onder de vlag van Hiss Golden Messenger roept hij met zijn innemende voordracht, prachtige melodielijnen en eigenzinnige beeldingskracht opnieuw een intieme sfeer op die uiterst weldadig aanvoelt. Vernoemd naar een kort verhaal van

het literaire genie Eudora Welty behandelen de teksten volgens MC Taylor 'het vermogen van de mens zich over emotionele dremfels heen te zetten'. Muzikaal trakteert het duo en hun studio-gasten ons met LATENESS OF DANCERS op tien gloedvolle liedjes in een breed opgezet klankbeeld met invloeden uit het rijke erfgoed van de Amerikaanse volksmuziek.

Lost Highway, een slegende balad als het schitterende *Mexico*, en *Thunderbird Motel* zou niet misstaan op een album van Martin Simpson. Nadat de laatste song, de prachtige ballad *Joaquin*, was afgelopen, heb ik direct weer op start gedrukt en dat zegt genoeg. *Frits Barth 8*

Malcolm Holcombe

PITIFUL BLUES

Eigen Beheer

Meer van het mooie zelfde.

Malcolm Holcombe is bijna zestig maar hij klinkt op dit album uiteraard weer vele jaren ouder.

Het komt de zeggingskracht van zijn muziek, een mengeling van folk, country en vooral de blues zonder meer ten goede. Bij vlaggen doet Holcombe's stem denken aan die van Dylan. En ook hier zal gelden: je hebt iets met die stem of je vindt hem vreselijk. Intussen klinkt Holcombe's gitaarspel – plukken en trekken – nog altijd even simpel als doeltreffend. En op PITIFUL BLUES ook al geen gasten à la Emmylou Harris of Steve Earle zoals die op de voorganger DOWN THE RIVER nog te horen waren. Dat laatste maakt het album misschien net

Opvallend is dat meer dan ooit de rol van de elektrische gitaar is uitgediept in de opmaak van de liedjes. Het biedt de gastgitaristen Chris Boerner en William Tyler de gelegenheid zich eens lekker uit te leven op hun instrumenten. Zo zijn er duidelijke verwijzingen naar de monumentale nalatenschap van JJ. Cale (*Lucia*), en ook acts als The Allman Brothers Band (*Saturday's Song*) en Grateful Dead (*Southern Grammar*) doen hun invloed gelden. Op andere momenten zijn referenties aan onder anderen The Band, Neil Young en Bob Dylan niet van de lucht. MC Taylor verzorgt met zijn liedjes op dit album overtuigend een verantwoorde aanvulling op hun nalatenschap.

Koos Gijssman 9

wat intiemer dan het vorige – maar ach, heel veel veranderde er nou ook weer niet. En dus kunnen we genieten van een indrukwekkend nummer als *Savannah Blues*, over, jawel, een begrafenis. Mede dank zij de niet minder dan wonderlijk klinkende snaren met afstand het prijsnummer. *Cees Bronsveld 8,5*

Los Lonely Boys

REVELATION

Blue Rose

Zeer veelzijdige Tex-Mex.

De gebroeders Jojo, Henry en Ringo Garza timmeren al tien

WHEEL bracht op debuut XIII een mix van Little Feat-achtige rootsrock en traditionele country. Op opvolger STONES TO SAND snijden de Amerikanen nog meer terreinen aan, ze laten zich gelden als rootsband en als jamband. Het klinkt allemaal heel overtuigend in memorabele songs waarin zo ongeveer de hele Amerikaanse muziekgeschiedenis is te horen (www.achilleswheel.com 7). Bij de BEN MILLER BAND vinden we die ook zo'n beetje terug, al is de grote makke van hun ANY WAY, SHAPE OR FORM dat ze per nummer een

andere stijl hanteren, waardoor het album sterk afwisselend is maar amper een eenheid vormt. Mede door de deels zelfgemaakte instrumenten bezit het trio een unieke sound, maar dat levert nog geen unieke plaat op (New West 6,5). Dan laat DAN BLAKESLEE beter horen hoe het moet. Die spijfiguur in de alt.folk- en rootscene van New England, waar zijn faam als talentvol illustrator misschien nog groter is dan die als muzikant, levert met OWED TO THE TANGLIN' WIND zijn vijfde en verreweg beste plaat af. Ondersteund door leden van

The Low Anthem, Jonah Tolchin en met een glansrol op achtergrondzang voor Jenee Halstead, brengt Blakeslee een folkrootsy prachtplaat die veelal diep ontroert (Lightning Plug/CD Baby 8). Enigszins teleurgesteld zijn we over RUNAWAY DIARY, het nieuwe album van AMY LAVERE. Op het sensuele openingsnummer *Rabbit* zijn we op slag verliefd, maar het blijkt een uitschieter op een verder redelijk tot goede rootsy popplaat waarop ze vocaal net te veel steekjes laat vallen (Archer Records 7). Verrast zijn we door

de hoge kwaliteit van het debuut van de Britse alt.country singer-songwriter LUKE TUCHSHERER. YOU GET SO ALONE AT TIMES THAT IT JUST MAKES SENSE valt niet zozeer op door de countryinstrumenten als wel doordat Tuchsherer zijn liedjes duidelijk met dat soort instrumenten in gedachten heeft geschreven. Het verleent de plaat een authenticiteit die je bij een Britse countryartiest zelden hoort (Little Red Recording Co 7,5). Klonk de zevenpersoonsgroep LULU MAE uit Tennessee twee jaar geleden op debuut THE MOCKINGBIRD AND THE